

At turde bryde vanens magt

Tilbage: Annette Imer Jespersen har i et års tid haft "orlov" fra redaktionsudvalget i forbindelse med, at hun var "udenfor nummer" for at prøve kræfter af med jobbet som ejendomsmægler. Det beretter hun om her. Om at turde - og om at komme tilbage igen.

Lige pludselig er jeg tilbage i redaktionsudvalget igen. En hyggelig opringning fra min "gamle" redaktør, der havde opdaget min genopstandelse i SKAT, gjorde, at jeg måtte sige ja. For det er jo utrolig sjovt at skrive. Det er godt nok ikke altid, at guldkornene vælter ud af ærmet i den takt, man har brug for det, men når det lykkedes, får man lukket op for og bearbejdet alle mulige og umulige tanker, og ender altid med at blive i bedre humør. Så går det heller ikke for meget ud over manden i huset! Han synes som udgangspunkt nemlig altid, at mit dårlige humør går ud over ham.

Og med hensyn til ham manden, så har han i mange år ment, at jeg simpelthen ikke kunne være bekendt at kalde mig medlem af et redaktionsudvalg, når jeg nu aldrig fik skrevet noget! Så det skal der laves om på. Take it or leave it - for her er en artikel om hvorfor, man engang imellem *må* tage et skridt ud i det ukendte - også selv om det som i mit tilfælde kun bliver for en kortere periode!

Fra tomgang til fremgang

Er der noget, der kan dræne en person for energi, er det, når hverdagen går i tomgang. Så for at få mere energi til udvikle sig, må man bryde mønsteret og kaste sig ud i nye tiltag. Om det så er nok at bruge penge på et par nye lækre sko, en ny bil eller et samtalekøkken, ja, det er så spørgsmålet.

Desværre tror jeg ikke, at sådanne forandringer virker i ret lang tid, før mønsteret igen bliver det samme, og man endnu engang går i tomgang. På et tidspunkt har man heller ikke plads til flere espressomaskiner og saftpressere i samtalekøkkenet!

Engang imellem må der mere drastiske ændringer til for at bryde vanen, og det kunne jo være at skifte den trygge offentlige ansættelse ud med et noget mere usikkert job i det private.

Det giver udfordringer og udvikling - både i selve arbejdslivet, men også privat. Pludselig kan man se andre måder at gøre tingene på, som er både sjovere og hurtigere.

Det vigtige er ikke, om det kun holder i kortere tid, eller om det bliver for resten af livet. Det vigtige er, at man turde! Og at man turde åbne øjnene for mulighederne.

Ingen betalt middagspause

Sidste år i april måned blev mit liv rykket ud af dagligdagens tomgang. Jeg fik tilbudt et job hos en ejendomsmægler, som jeg kendte fra ejendomsmægleruddannelsen.

Fra den ene dag til den anden var jeg ikke "bare" offentlig ansat. En titel som man, uanset hvad man bliver påduttet, ikke altid har gået og pralet med. Lige pludselig var jeg privat ansat, med mulighed for løn- og personalegoder som det offentlige nok aldrig kommer op på siden af. Men også med en arbejdstid, der var længere end jeg nogensinde havde prøvet før - og ikke længere betalt middagspause!

Samtidig havde man en telefon, der altid var tændt. For når kunden kalder, så svarer man.

Men beslutningen var sværere at træffe, end jeg havde regnet med.

Ukollegial beslutning

For det var svært at springe ud i det. Jeg havde mange overvejelser, inden jeg accepterede. Vi har det jo godt inden for det offentlige. Dejligt faste rammer, søde kolleger, kendte arbejdsopgaver og en fast arbejdstid uden påtvungne weekendvagter (i hvert fald ikke endnu).

Desuden var jeg egentlig glad for mit arbejde. For igennem hele min karriere som offentlig ansat, kunne jeg bare vælge et nyt arbejdsområde, når jeg blev træt af det gamle. Så jeg



har næsten altid fået det som jeg ville i SKAT, ToldSkat og ASI gennem de godt 21 år jeg har været i "systemet".

Jeg har dog også altid haft den opfattelse, at det ville være sundt at komme helt væk fra ens læreplads og de kendte arbejdsopgaver og rutiner. For når man har været elev et sted, så kan det altså være vanskeligt at blive betragtet som ret meget andet.

Men det var svært at skulle fortælle ens kolleger, at man forlader dem. Især når man vidste, at ens arbejdsbyrde blot blev læsset over på de andre i stedet. Så det føltes frygteligt ukollegialt pludselig at skulle realisere sig selv.

Når mor skal gøre karriere

Alligevel tog jeg en dyb indånding - og sprang ud som privat ansat - for engang imellem må man tænke på sig selv, og træffe nogle beslutninger, der både kan ændre ens eget liv radikalt, men også påvirke resten af familien. Derfor er det vigtigt, at man inden beslutningen træffes endeligt, har taget familien med på råd. Der skal være enighed om, at resten af familien bakker op om den nye situation. Så når mor skal arbejde længe hver dag og holde møder med kunder, kan hun ikke altid deltage, når den yngste skal optræde på skolen, eller komme til emneugen i den ældstes klasse. Samtidig orker hun ikke lave sund og god aftensmad og smøre lækre madpakker, når hun kommer hjem. Man-

den og ungerne skal derfor være indstillet på at tage deres del af slæbet i hjemmet, når nu mor skal ud at gøre karriere!

Man skal også være indstillet på at blive degraderet i forhold til børnenes liv. For lige pludselig er man der ikke, når de kommer hjem fra skole - og får derfor ikke længere den samme føling med hvad der sker med og omkring dem.

Alligevel er jeg glad for, at jeg tog springet.

En ting er teori - noget andet praksis

Jeg lærte en masse - og fik prøvet al den teori af som jeg havde hørt om i de mange år, jeg læste til ejendomsmægler. For at kunne konstatere, at en ting er teori, noget andet praksis. Og er der noget jeg ikke er, så er det sælger. På den anden side kunne jeg måske være blevet det engang, men jeg er bange for, at jeg inden da ville være skyld i at både jeg selv og min familie døde af sult. Men det var nu heller ikke lige mig at være iført et smart outfit, et overdrevent smil på læben, og en opremsning af alle tænkelige kvalifikationer man selv (og ejendommen) nu besad, hver gang man forsøgte at kapre en ny kunde. Som udgangspunkt fandt jeg det jo åbenbart, at folk selv burde kunne opdage hvilke kvalifikationer jeg besad, uden at jeg hele tiden behøvede at minde dem om det!

Samtidig kom jeg fra et job i SKAT, hvor jeg qua mine mange år med opgaven vidste noget

“

Det vigtige er ikke, om det kun **holder** i kortere tid, eller om det bliver for resten af livet. Det vigtige er, at man turde! Og at man turde **åbne øjnene** for mulighederne.

”



om det meste, og skulle nu som ny ejendoms-mægler hele tiden spørge andre til råds. Det var svært at vænne sig til.

Alt i alt var det ikke lige nu, jeg skulle have en karriere i det private. Til gengæld bevarede jeg min egen selvrespekt for trods alt at have prøvet - og for næsten at have erkendt, at der er noget, jeg ikke kan. Den sidste detalje tygger jeg lidt på endnu.

Kun katten lytter

Derfor kom jeg tilbage til min lille rede i kælderens - med fuld opkobling på EDB og telefon, og de smukke forårsblomster lige uden for mit vindue.

Jeg er nemlig så heldig at have fået en distancearbejdsplads igen.

Og jeg har nydt at være tilbage i mine vante omgivelser. Samtidig blev jeg faktisk budt velkommen tilbage af mine kolleger i ejendoms-vurderingen i Odense, selv om jeg tidligere var "rendt af pladsen". Også selv om jeg valgte at få min hjemmearbejdsplads igen.

Jeg havde godt nok vænnet mig til at køre til Odense hver dag og de to timers ekstra transport, men livet er jo kort, og når man nu kan vælge, så valgte jeg tiden med familien frem for kollegerne.

Det er da lidt ensomt engang imellem ikke at have den daglige kontakt til kolleger. Når jeg har sendt ungerne i skole om morgenen (og manden for længst er kørt på arbejde), er der kun mig og katten. Det er da hyggeligt nok, men der kommer ikke meget konstruktivt ud af en kat, hvis man har et problem, der ikke lige kan løses. Slet ikke hvis det er noget teknisk, og der kommer forkerte lyde ud af både maskinen og mig. Så er den væk - hurtig som en mis!

Det er derfor godt at telefonen og messenger er opfundet. Og en god joke, kan jo altid sendes rundt via mail. Så bliver man ikke helt hægtet af det sociale. Samtidig er jeg jo i Odense en gang om ugen - og så må jeg jo bare indhente alt det forsømte.

Med skruetrækker og tålmodighed

Somme tider kan det imidlertid være en udfordring i sig selv at have en hjemmearbejdsplads, hvor du selv skal sørge for alt det tekniske. Så fra at være en checket ejendomsmægler på

høje hæle, er jeg forvandlet til en EDB-nørd, med skruetrækker og diverse kabler flydende omkring anklernerne.

Jeg startede i SKAT igen 1. januar, men først i april måned fik jeg en printer. Jeg var desværre rendt ind i en af de mange sparerunder, og det er ikke altid nemt at bøje reglerne i det offentlige. Så når der i vejledningen stod, at det var en HP7210 printer, der skulle bruges til hjemmearbejdspladsen, og de ikke var på lager (og de ikke kunne genanskaffes før aftalen med TopNordic var ophørt), ja så var der ikke noget at gøre. Og selv om jeg har en meget positiv indstilling til tingene efter min "opladning" i det private, så var den manglende fleksibilitet efterhånden ved at drive mig til vanvid - selv min chef var ved at blive bange for at møde mig på gangene. Men siden har alt i store træk virket, og ellers har IT-centret velvilligt taget sig tid til sådan nogle gør-det-hjemme-selv nørder som mig.

At kunne se sig selv i spejlet

Så det har været det hele værd. Jeg kan varmt anbefale, at hvis der sidder en enkelt eller to, som måske ikke lige synes, det er særlig sjovt at gå på arbejde for tiden: Tag orlov, og prøv noget andet. Det er ikke et problem at få bevilget orlov - vi er jo alligevel for mange de fleste steder. Pyt med om det ikke går, pyt med, at det kan være svært at overskue. Ting løser sig for det meste. Og en ting er helt sikkert: Lige pludselig vil de ting, som du tidligere gik og blev irriteret over, opleves som uvæsentlige. Og du vil i det hele taget have et meget mere distanceret forhold til de problemer, der dukker op.

Der er dog lige en ting, som har været negativt ved det hele. Og det er det administrative besvær ved orloven. Først skal du tyde din lønseddel inden du holder op - og det kræver en udvidet bogholderieksamen - og så skal du tyde Tire/Lisy og hele ferieregnskabet efter at være kommet tilbage.

Men herre gud. Det tager to år - så virker det hele (forhåbentlig) normalt igen.

Og så håber jeg ikke, at jeg skal have orlov igen lige med det samme!

Men tænk sig, at kunne se sig selv i spejlet og sige: "Jeg gjorde sgu hvad jeg kunne."

Så er det prøvet af, og man kan komme videre med alle sine andre drømme.

“

Men tænk sig, at kunne se sig selv i spejlet og sige: "Jeg gjorde sgu, hvad jeg kunne." Så er det prøvet af, og man kan komme videre med alle sine andre drømme.

”